

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. An possit à nobis aliquod nomen Deo imponi, & qualiter nominari debeat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO III.

An possit à nobis aliquod nomen Deo imponi, & qualiter nominari debeat.

AD priorem quaestione[m] proposita[m] partem cū distinctione respondendum est; si enim sermo sit de nomine, quod essentiam diuinam perfecte & distincte, sicuti est, significet, certum est (ut docet S. Thom. 1. p. q. 13. a. 1.) nullum tale nomen à nobis, quamdiu viatores sumus, posse vel exprimi, vel concipi: cum enim nomina sint signa & expressiones conceptuum, quos de rebus formamus, eo tantum modo possumus res aliquas per nomina exprimere, quo eas concipimus, & cognoscimus; atqui diuina essentia non potest à nobis, quamdiu viatores sumus, perfecte, ut in se est, percipi & cognosci, ergo nec vlllo nomine perfecte, ut in se est, exprimi aut explicari. Vnde communiter SS. Patres vocant Deum innominabilem, ineffabilem, &c. & S. August. in ps. 85. *Facilius, inquit, dicimus, quid Deus non sit, quam quid sit: terram cogitas, non est hoc Deus; omnia cogitas, quae sunt in terra, in mari, in caelo, non est hoc Deus: hoc solum possum dicere, quid non sit Deus, non quid sit.*

Quod si quaestio intelligatur de nomine, quo, licet imperfecte, exprimamus naturam diuinam, aut eius aliquam perfectionem, prout à nobis in hac vita concipi potest, certum est eo modo posse à nobis Deum nominari; hinc videmus in scripturis tot illi nomina tribui, illaque vocari Dominum, Deum, Omnipotentem, aeternum, &c. vnde S. August. tract. 13. in S. Ioann. *Omnia, inquit, possunt dici de Deo, & nihil digne dicitur de Deo; nihil latius hac inopiâ: quæris congruum, non inuenis; quæris quoquo modo dicere, omnia inuenis.*

Iam ut ad secundam quaestione[m] proposita[m] partem respondeatur, multiplicitate distinctione opus est; eorum enim nomina, quae Deo tribui possunt, alia sunt negatiua, per quae

quæ profitemur nihil in Deo defectuositatis aut imperfectionis reperiri, vt, quando dicimus illum esse increatum, immutabilem, immensum, &c. alia verò sunt affirmatiua, per quæ aliquam illius perfectionem prout à nobis concipitur exprimimus, vt, quando dicimus Deum esse sapientem, iustum, sanctum, &c. In quibus nominibus duo debent considerari, vt rectè monet S. Doctor. sup. art. 3. scilicet id, quod illis nominibus significatur, & modus, quo significatur; quantum ad id, quod significatur; nomina illa Deo propriè competunt & magis quàm creaturis; quantum verò ad modum significandi, non propriè dicuntur de Deo; cum habeant modum significandi, qui creaturis magis quàm Deo competit.

Rursus nomina affirmatiua, quæ de Deo dicuntur, alia sunt absoluta, vt, quando Deus dicitur sapiens, bonus, &c. quæ quidem nomina (vt rectè notat S. Thomas art. 2.) Deum significant, non prout in se est, sed prout à nobis intelligitur in hac vita: cum enim intellectus noster ex creaturis Deum cognoscat, sic illum cognoscit, sicut illum creaturæ representant per illas perfectiones, quas ab eo participant; vnde (vt ait S. Doctor) cum dicimus (Deus est bonus) sensus est, id, quod bonitatem dicimus in creaturis, præexistere in Deo, sed secundum alium longè imò infinite excellentiorem modum, & sic de alijs. Alia verò nomina sunt relatiua, qualia sunt illa, quæ aliquam Dei perfectionem significant cum relatione ad creaturas, vel potiùs creaturarum ad Deum (creaturæ siquidem realem ad Deum habent relationem, non Deus ad illas) vt, quando vocamus illum creatorem, redemptorem, iustificatorem, &c.

Alia denique sunt nomina, quæ solius Dei sunt propria, vt, quando vocatur æternus, infinitus, immensus, &c. hæc enim nomina soli Deo competunt, nec vllis creaturis possunt communicari: alia verò, quæ aliquo modo sunt ipsi cum creaturis communia, vt, cum dicitur iustus, sapiens, fortis, &c. hæc enim nomina etiam de creaturis suo modo dici possunt.

Est autem obseruandum vnum esse illi præ cæteris maximè proprium, scilicet hoc nomen (Deus) quod licet ab aliqua eius operatione deriuetur nimirum à contemplatione (ex verbo enim Græco θεῶσθαι, quod significat considerare seu contemplari, formatum est nomen θεός, à quo vox Latina, Deus) tamen communiter pro ipsa Dei natura significanda vsurpatur; vnde dicit Tertul. lib. cont. Heretog. *Deus, substantia ipsius nomen est, id est diuinitatis; Dominus verò non substantia sed potestatis; & eo sensu dicit S. Doctor c. 3. art. 9. nomen illud esse incommunicabile creaturis, cum natura diuina illis communicari non possit; vnde, quando in scripturis, aliquibus creaturis tribuitur, vt ps. 81. Ego dixi: Dy estis, hoc tantum improprie & secundum quamdam imperfectam similitudinem, non autem secundum propriam & formalem ipsius nominis significationem intelligendum est.*

CAPVT II.

De Attributis Diuinis.

SECTIO I.

An, & quomodo attributa Dei inter se & ab eius essentia distinguantur.

PEt attributa Dei nihil aliud intelligimus, quàm id, quod per nomina Dei significari supra declarauimus, scilicet prædicata aliqua, quibus vel diuina natura, vel illius perfectiones secundum nostrum concipiendi modum exprinuntur; vnde quæstiones eadem, quæ fiunt de attributis, etiam de nominibus Dei fieri possunt: vt in voce attributorum, tum vt apud Theologos magis vsitata, tum etiam vt magis apta ad illa declaranda,